

MEMORIE VAN TOELICHTING

Nr. 3

Algemeen

Ter uitvoering van artikel 79, derde lid, van het Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap heeft de Raad van deze gemeenschap op 27 juni 1960 vastgesteld de Verordening No. 11 betreffende de opheffing van discriminaties inzake vrachtprijzen en vervoervoorwaarden (*Publikatieblad van de Europese Gemeenschappen van 16 augustus 1960*). De Verordening is, met uitzondering van het bepaalde in de artikelen 4 en 6, waarvan de inwerkingtreding is gesteld op 1 juli 1961, in werking getreden op 5 september 1960 (artikel 191, eerste lid, E.E.G.-verdrag).

De Verordening No. 11 is, gelijk ook in artikel 26 van deze Verordening wordt vermeld, ingevolge het bepaalde in artikel 189 van het E.E.G.-verdrag, verbindend in al haar onderdelen en rechtstreeks toepasselijk in elke Lid-Staat. In enkele artikelen van de Verordening (artikel 14, eerste lid, en artikel 16) wordt aan de Lid-Staten de verplichting opgelegd de controle op de nakoming van opgelegde verplichtingen te verzekeren en sancties ter zake vast te stellen. Te dien einde dienden de Lid-Staten, na raadpleging van de Commissie van de E.E.G., vóór 1 juli 1961 de nodige maatregelen te nemen. Onder auspiciën van de Commissie zijn voorts besprekingen gevoerd over een zoveel mogelijk uniforme wijze van toepassing van de Verordening. Deze besprekingen hebben geleid tot een aanbeveling en een advies van de commissie te dier zake, welke in het *Publikatieblad van de Europese Gemeenschappen van 22 juli 1961* zijn openbaar gemaakt.

Het onderhavige wetsontwerp heeft ten doel om de in de artikelen 14, eerste lid, en 16 van de Verordening voor de Lid-Staten neergelegde verplichtingen, voor wat Nederland betreft, na te komen.

In het wetsontwerp wordt zoveel mogelijk naar de Verordening verwezen. Het is naar het oordeel der ondergetekenden echter niet mogelijk te volstaan met een sanctionering van de desbetreffende bepalingen der Verordening, aangezien de door straffen te handhaven bepalingen eensdeels een meer exacte formulering behoeven, anderdeels dienen te worden aangevuld. Wel is zorggedragen, dat de invoeging van de vorenbedoelde bepalingen zodanig heeft plaatsgevonden, dat het vragen van prejudiciële beslissingen aan het Hof der Europese Gemeenschappen wordt gewaarborgd.

Voorts moge er de aandacht op worden gevestigd, dat de Commissie van de E.E.G. op grond van artikel 26 van de Verordening belast is met het treffen van de voor de toepassing van de Verordening nodige uitvoeringsmaatregelen. Zoals hiervoren reeds is opgemerkt, heeft de commissie reeds een Aanbeveling te dier zake uitgevaardigd, welke op enkele punten van de Regering vraagt de nodige uitvoeringsmaatregelen voor de toepassing van deze Verordening te treffen. Uit dien hoofde achten de ondergetekenden het noodzakelijk, dat de mogelijkheid wordt geopend zowel ten aanzien van het verstrekken van de gegevens, als ten aanzien van het gebruik van de vervoerdocumenten bij of krachtens algemene maatregel van bestuur de nodige voorschriften tot stand te kunnen brengen.

Het ligt in het voornemen naar analogie van de Wet Autovervoer Goederen en de Wet Goederenvervoer Binnenscheepvaart (vergelijk de artikelen 33 en 45, onderscheidenlijk 31 en

44) de belangrijkste verplichtingen in de algemene maatregel van bestuur vast te leggen. Enkele voorschriften inzake de vervoerdocumenten alsmede enkele aanwijzingen met betrekking tot de administratie zullen krachtens delegatie door de eerste ondergetekende in een ministeriële beschikking worden neergelegd.

De ondergetekenden achten het van belang in deze memorie op enkele bijzondere aspecten van de Verordening No. 11 te wijzen. De mening is wel verkondigd, dat artikel 10 van de Verordening zou inhouden dat in beginsel met de openbaarheid van de vrachtprijzen en vervoervoorwaarden zou zijn ingestemd. Bij een nauwkeurige lezing van dit artikel blijkt dit geenszins het geval te zijn. Uit de geschiedenis van de totstandkoming staat vast, dat „besluiten”, als in artikel 10 bedoeld, ook negatief kunnen zijn en dat de eventueel te nemen beslissingen zullen moeten passen in het raam van de gemeenschappelijke vervoerpolitiek. Te dien aanzien moge worden verwezen naar hetgeen de eerste ondergetekende omtrent dit punt heeft medegedeeld in de Tweede Kamer der Staten-Generaal op 5 juli 1960 bij de behandeling van de Verslagen omtrent de uitwerking en toepassing van de Verdragen tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap en van de Europese Gemeenschap voor Atoomenergie over de periode 1 januari 1958—1 augustus 1959 (5710) (*Handelingen Tweede Kamer, deel I, zitting 1959—1960, blz. 1194*).

Over de al of niet toepasselijkheid van de Verordening No. 11 op de wateren, waarvoor de Acte van Mannheim geldt, bestaat binnen de E.E.G. nog geen duidelijke opvatting. Binnen de Centrale Rijnvaart-Commissie en in overleg met de Commissie van de E.E.G. is het complex van vraagstukken, dat met deze aangelegenheid samenhangt, in studie. Naar de mening van de ondergetekenden is bedoelde Verordening niet van toepassing op de Rijn en de overige wateren, waarvoor de Acte van Mannheim geldt; te dezen is artikel 234 van het E.E.G.-verdrag van toepassing. Zij zouden het niet juist achten in de onderhavige wet, welke ter uitvoering van de Verordening No. 11 strekt, de Rijnvaart uitdrukkelijk uit te zonderen.

Ten slotte moge nog worden opgemerkt, dat de betekenis van de Verordening voor de Nederlandse vervoerders niet moet worden overschat. Discriminaties in vervoerprijzen en vervoervoorwaarden van de aard als bedoeld in artikel 79, eerste lid, van het E.E.G.-verdrag, dan wel eventuele andere, komen in verband met de wijze waarop in Nederland de vervoerprijzen tot stand komen, in de praktijk niet of nauwelijks voor. Het belangrijkste gevolg van de Verordening is de verplichting tot het gebruik van het vervoerdocument (artikel 6). In verband met het bepaalde in het derde lid van dit artikel zal deze verplichting evenwel praktisch niet veel bezwaren voor de vervoerders met zich brengen, aangezien ingevolge dit lid bestaande vervoerdocumenten mogen worden gebruikt, mits zij de in het eerste lid van artikel 6 vermelde gegevens bevatten. Dit laatste is met de bestaande voorgescreven vervoerdocumenten in het algemeen het geval.

Artikelen

Artikel 2. Dit artikel vormt de basis voor het verstrekken van de gegevens als bedoeld in artikel 5, tweede lid, artikel 11 en artikel 13 van de Verordening.

Waar in artikel 11 van de Verordening gesproken wordt van „alle noodzakelijke aanvullende gegevens betreffende de tarieven, overeenkomsten, prijsafspraken en vervoervoorwaarden” en deze gegevens niet in alle gevallen beperkt zullen zijn tot die, omschreven in artikel 5, eerste lid, is in dit artikel de ruimere omschrijving van artikel 11 gevolgd.

De gegevens, welke worden verstrekt, zullen in verband met het bepaalde in artikel 15, tweede lid, van de Verordening No. 11, slechts mogen worden aangewend voor de tenuitvoerlegging van deze Verordening, tenzij de Raad van de Europese Economische Gemeenschap met eenparigheid van stemmen anders bepaalt. De Regering zal erop bedacht zijn door middel van deze bepaling te voorkomen, dat ten nadele van Nederlandse belangen een ander gebruik van deze gegevens zou worden gemaakt.

Artikel 3. Het bepaalde in dit artikel heeft de strekking de regeling, neergelegd in artikel 6 van de Verordening, nader te kunnen concretiseren.

Artikel 4. Ter uitvoering van de opdracht, gegeven in artikel 14, eerste lid, van de Verordening, is in dit artikel bepaald welke ambtenaren zullen worden belast met de controle op de naleving van de verplichtingen, in genoemd lid vermeld. Het ligt in het voornemen hiertoe ambtenaren aan te wijzen, die tevens zijn of zullen worden aangewezen als opsporingsambtenaar ingevolge de Wet op de economische delicten.

In het eerste lid van dit artikel is mede naar de artikelen 11 en 13 van de Verordening verwezen, omdat de controle op de nakoming zich niet alleen uitstrekt tot de verplichtingen, welke op de ondernemers rusten tegenover hun regeringen, doch ook tot die, welke de ondernemers hebben tegenover de Commissie.

Het tweede lid opent de mogelijkheid, dat deze ambtenaren de lasthebbers van de Commissie van de E.E.G. in de uitvoering van hun controle-opdrachten, als bedoeld in artikel 14, tweede lid, van de Verordening bijstaan. Het ligt in de bedoeling te allen tijde van deze mogelijkheid tot verlenging bij bijstand gebruik te maken. Te dien einde dienen aan de controle-ambtenaren — naast de bevoegdheden waarover zij als opsporingsambtenaar beschikken — dezelfde rechten en bevoegdheden te worden toegekend als waarover de bedoelde lasthebbers ingevolge het bepaalde in artikel 14 der Verordening de beschikking hebben. Daartoe strekt het bepaalde in het vierde lid. Met betrekking tot de bevoegdheid, vermeld onder *c* van dit lid, moge worden opgemerkt, dat onder het betreden van lokalen naar de mening van de ondergetekenden niet is be-

grepen het binnentreden in woningen. De lasthebbers der Commissie, alsmede de Nederlandse controle-ambtenaren, die hen vergezellen, zullen derhalve niet bevoegd zijn tegen de wil van de bewoner de woning voor het uitoefenen van controle te betreden. Indien er echter een vermoeden van een strafbaar feit bestaat, heeft de (Nederlandse) opsporingsambtenaar op grond van het bepaalde in artikel 20 van de Wet op de economische delicten en met inachtneming van het daarin gestelde deze bevoegdheid wèl.

Artikelen 5 tot en met 7. Deze artikelen regelen de procedure, welke zal worden gevolgd, indien de Regering wordt geraadpleegd ingevolge het bepaalde in artikel 79, vierde lid, van het E.E.G.-verdrag of ingevolge het bepaalde in artikel 18, derde lid, van de Verordening omtrent een voorgenomen sanctie tegen een in Nederland gevestigde ondernemer. Het komt de ondergetekenden gewenst voor in elk geval het advies van een onafhankelijke rechterlijke instantie in te winnen. Hiertoe ware aan te wijzen het Gerechtshof te 's-Gravenhage.

Artikel 8. Het bepaalde in dit artikel strekt ter uitvoering van artikel 16 van de Verordening. De overtredingen, bedoeld onder *a* en *b*, liggen geheel in de sfeer van het economisch delict.

In verband hiermede komt het de ondergetekenden juist voor deze overtredingen als economisch delict strafbaar te stellen.

Ten aanzien van het bepaalde in artikel 16, onder *c*, moge worden opgemerkt, dat het in het voornemen ligt in de uitvoeringsvoorschriften ten aanzien van de verstrekking van de gegevens te bepalen, dat de gegevens volledig en naar waarheid dienen te worden verstrekt.

De Staatssecretaris van Verkeer en Waterstaat,

E. G. STIJKEL.

De Minister van Buitenlandse Zaken a.i.,

J. DE QUAY.

De Minister van Justitie,

A. C. W. BEERMAN.

De Minister van Economische Zaken,

J. W. DE POUS.